

New York Timesi bestsellerite autor

CARLA NEGGERS

Esimene raamat

KAOTATUD SUVE
SALADUS

Carla Neggers
Secrets of the Lost Summer
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Carla Neggers
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B12304415
ISBN 978-9949-25-857-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**.

Jennifer ja Murray McCordile

Üks

Olivia Frost niristas mõõtetopsist vett taimeseemikutele, mis olid pisikestes pottides rivis köögi aknalaual kraanikausi kohal. Petersell, rosmariin, till. Aknast avanes vaade kõrvaltänavale tema Boston Back Bay korteri taga, kuid sisse tuli siiski piisavalt valgust, et mõningaid maitsetaimi kasvatada.

Täna ei ole mingit päikesevalgust, mõtles ta, pannes topsi kraanikaussi.

Just siis, kui New Englandi elanikud lootsid, et nad saavad oma mütsid, kindad ja saapad ära panna, oli märts otsustanud jälle lõviks muutuda. Ilmateade lubas varaseks õhtupoolikuks kardetud lörtsi.

Olivia ohkas taimede värsket rohelist vaadates. Ta ei vihanud talve, aga ta oli kevadeks valmis. Märtsil oli aega vähem kui kaks nädalat, et muutuda tallekeseks ning lasta sisse aprillikuu vihmad ja maikuu lilled. Ta ei suutnud ära oodata, millal saab sõita välja mägedesse ja Knights Bridge'i vaiksetele kõrvalteedele oma ilmatu kaugesse kodulinna Bostonist läänes ning istutada oma taimed 19. sajandi alguse maja aeda, mille ta oli eelmisel sügisel ostnud. Ost oli tundunud impulsiivne, ent omanikud, soovides maja kiiresti müüa, olid pakkunud talle suurepärase tehingut. Ta polnud kunagi pillaja olnud ja hoidis oma kulud Bostonis nii

väikesed kui võimalik. Selle asemel oli ta raha säästnud ning oli nüüd võimeline ära ostma ajaloolise maja, niisama maalilise kui tema kodulinn ise.

Välja arvatud see „pind silmas“ veidi kaugemal mööda teed edasi, aga see oli mõne teise päeva probleem.

Tänaseks oli tal neid juba piisavalt.

„Väljakutsed,“ ütles ta valjusti, pöördudes kraanikausi juurest. „Väljakutsed, mitte probleemid.“

Ta oli tööleminekuks juba riides, valinud musta seeliku ja sinise meriinovillast sviitri. Ta oli lisanud, mida ta ilmaga kohanemiseks vajab, kuid tal seisis ees lõuna kliendiga – olulise tähtsusega kliendiga – ja ta tahtis rõivastuda hoolikamalt kui siis, kui ta teadis, et on terveks päevaks suletud oma kirjutuslaua taha.

Ta oli olnud liiga pingul, et hommikueineks laua taha istuda, kummutades selle asemel kohvi ja kausikese Kreeka pätklitega kaeratanguputru alla kraanikausi juures. Talle meeldis ta korter, isegi kui see oli väike ja avanes kõrvaltänavale. Kui ta oli viis aastat tagasi linna kolinud, oli ta rääkinud majaperemehe nõusse lubada tal endal seinad ja puitosad värvida, valides õdusad rõõmsad värvid – erkroheline, roosiroosa, suvepilvede valge –, et tasa teha sünget valgust. Eelmisel õhtul töölt koju tulles oli ta ostnud tosinkond roosat tulpi, jaganud need kahte klaaskannu ning asestanud ühe köögilauale ja teise oma magamistuppa tualettlaual.

Tulbid ja ürdid. Olivia naeratas endamisi. Kõik läheb hästi.

Tõmmanud sügavalt hinge, läks ta läbi kõrvalasuva elutoa. Puitpõrand ja sohva olid täis kuhjatud raamatuid taimede, käsitsi seebivalmistamise, maastikukujunduse, vanade majade ja mööbli värvimise kohta. Ta oli terve talve pooleldi unistanud, pooleldi planeerinud, kuidas ta saaks oma ajaloolise maja muuta laulatuste, näituste, lõunasöökidete ja väikeste ühepäevaste konverentside sihtpunktiks – lõpuks võibolla lühipuhkuse ööbimiskohaks.

Ta polnud mõtelnud oma märkmetest ja plaanidest kui ajuti-sest meeelahutusest, aga võibolla need olid seda. Võibolla osaliselt olid need põhjus, miks tänane lõuna oli nii kriitilise tähtsusega.

Ta pistis käe eesukse kõrval olevasse seinakappi ja võttis vastu-meelselt välja oma salli ja mantli, täispika musta villa ja kašmiiri segu, mida ta kavatses aastaid kanda. Kindad jättis ta võtmata. Ta ei hoolinud lõrtsist, lumest ja tarretavalt külmast vihmast. Oli märtsi keskpaik ja ta ei kandnud enam kindaid.

Tema iPhone kilksatas ja ta nägi, et oli saanud meili Marilyn Brysonilt, veel ühelt graafiliselt kujundajalt ja oma parimalt sõbralt.

Hei, Liv. Me ei saa siiski kohtuda, kuni ma linnas olen. Mul on neil päevil nii kiire, et saan vaevalt hingata! Ma armastan seda, mida teen. Ootan igal hommikul ülestõusmist. Ei suuda oodata, millal saan tööle minna. Musid. Marilyn.

Olivia märkas, et Marilyn ei maininud, millal nad võivad kokku saada, ega küsinud tema kohta, aga ta tõrjus mistahes petumuse tagasi ja tippis kiire vastuse.

Rõõm kuulda, et kõik on hästi. Toredat aega!

See oli diplomaatlik, otsustas ta, vaadates väikesesse peeglist, mille ta oli pannud ukse kõrvale pärast üht *feng shui* raamatu lugemist. Tema tumedad õlgadeni ulatuvad juuksed olid duši all käimisest ikka veel veidi niisked. Ta oli sekeldanud oma meigiga veidi rohkem kui tavaliselt, kuid see oli ikka veel tagasihoidlik. Ta peab meeles pidama, et paneb enne lõunat värsket huuleläiget peale.

Tõmmanud veel kord sügavalt hinge, suundus ta välja, minnes oma hoone, endise ühepereelamu trepist alla Marlborough' tänavale. Linna kohale olid laskunud hallid pilved, aga seni polnud veel mingeid sademeid. Olivia püüdis keskenduda oma tavalisele rutiinile. Ta pidi lõunastama koos Roger Baileyga Bailey Arhitektuuri ja Sisekujundusest, oma suurima kliendiga. Miski oli nende hiljutises suhtlemises viltu läinud, ta oli mures, et Bailey kavatseb laevalt maha hüpata, ja oli kavandanud nüüd silmast silma kohtumise.

Tuul tõusis, kui ta läks oma hoone, viiekorruselise kumera fassaadiga tellistest maja poole kohe pärast Copley väljakut. Roger tahtis oma firma välimust värskendada ja Olivia oletas – ei, siiski, mees oli talle *öelnud* –, et ta tahtis selle töö talle anda. Rogeri Bostonis asuv firma oli kaks aastat tagasi olnud Olivia esimene kõrge profiiliga saavutus graafilise disainerina ja tema töö nende jaoks oli võitnud autasusid. Tema ja Roger olid algusest peale hästi läbi saanud. Tema kui kliendi kaotamine ei oleks hea.

Jacqui Ackerman, sale viiekümne nelja aastane Ackerman Designi, Bostoni ühe mainekama studio omanik, ütles Oliviale kiirelt „tere hommikust“ ja kadus siis oma esimese korruse kabinetti. Olivia püüdis Jacqui käitumisest mitte midagi välja lugeda. Tal võis olla kiire. Tal võis olla klient ootel.

Olivia läks omaenda kabinetti ja lülitas arvuti sisse, võttes samal ajal seljast mantli ja kaelast salli. Tal oli mitu väikest projekti, mille ta saaks sel hommikul oma töölaualt koristada, ja enne lõunat läheks ta Bailey Arhitektuuri ja Sisekujunduse failide juurde, nii et tal oleks kõik värskelt meeles, kui ta Rogeriga kohtub.

Kolm tundi hiljem, kui Olivia sirutas juba kätt oma mantli poole, et minna Rogeriga lõunale, sai ta tekstisõnumi Rogeri sekretäril:

Rogeril tuli ootamatu takistus ja ta ei saa lõunale tulla. Ta palub vabandust ja helistab homme.

Olivia seisis tardunult riidenagi ees. Kas sekretär ei saanud helistada? Kas see tähendas, et praegune tühistamine polnud nii suur asi – või et see oli suur asi?

Minevikus oleks Roger ise sõnumi saatnud või helistanud.

„See ei saa hea olla,“ ütles Olivia vaikselt.

Bayley Arhitektuur ja Sisekujundus polnud üksnes tema kõige suurem ja kõige mainekam klient, see oli ka stuudio jaoks üks suurimaid ja mainekamaid. Viimane asi, mida Jacqui tahaks, oleks see, et sellise suurusega klient selja pööraks ja hakkaks uksest välja marssima.

Võtnud hetke, et end koguda, pani Olivia mantli siiski selga ja saatis lõpuks sekretärile vastusõnumi: Tabasid mind just õigel ajal. Täna ja anna Rogerile teada, et ma ootan temaga rääkimist.

Ta libistas oma iPhone'i käekotti ja lahkus, tänulik, et ei sattunud kokku Jacqui või kellegi teisega, keda ta tundis. Samuti oli hea, et Marilyn ei saanud temaga linnasoleku ajal kohtuda. Olivia pidi tunnistama, et ta on liiga hõivatud omaenda probleemidega ja tal ei olegi tuju sõbrannat näha. Marilyn oli töötanud kõvasti, et taaselustada omaenda graafilise disaineri karjääri – Olivia abiga. Marilyn oli jätkanud visalt ühes keskpärase agentuuris Providence'is. Ta polnud kliente – tippklientidest rääkimata – juurde meelitanud ja tema töö polnud kedagi vaimustanud. Eelmisel sügisel oli ta küsinud Olivialt nõu, kuidas läbi murda, ja nad olid koos kaardistanud Marilyn Brysoni karjääri taaselustamise plaani.

Ja see töötas ka, mõtles Olivia, minnes üle tänava ja kõndides Copley väljaku poole, olemata isegi kindel, kuhu ta läheb. Tuul oli lõikav ja tõi endaga kaasa lörtsiga segatud külma vihma. Ta

tõmbas salli ümber pea ja kallutas lõua alla, kiirustades koos väikese rahvahulgaga üle Boylstoni tänava.

Novembrist kuni jaanuari keskpaigani oli Marilyn helistanud peaaegu iga päev ning saatnud kogu päeva kuni öhtuni e-kirju. Ta oli keskendunud, otsustav, töödrügav ning avatud konstruktiivsele kriitikale ja nõuandele igalt poolt, kust võis neid saada. Olivia oli imetlenud sõbranna paindlikkust, sisenagemusi ja pühendumust oma tööle.

„*Kui ma olen edukas,*“ oli Marilyn öelnud, „*saan ma kõik uued sõbrad.*“

Nali muidugi. Lugupidamatu moodus oma ebakindla olukorraga toime tulla. Marilyn ja Olivia olid kohtunud ühel graafilise disaini ja digitaalmeedia konverentsil Bostonis varsti pärast seda, kui Olivia oli alustanud Ackerman Designsi ning nad olid sellest ajast peale sõbrad olnud.

Marilyn ei taaselustanud üksnes oma karjääri, ta avas veebruaris omaenda stuudio, vaimustades otsekohe igaüht. Tundus, nagu ta oleks jõudnud kriitilise massini – kõige kõrgemasse punkti – ja tema edu tõi üksnes suuremat edu. Vajamata enam nõuannet või moraalselt tuge, kohutavalt hõivatud oma tööga, võttis ta Oliiviaga üha vähem ja vähem ühendust ning Olivia algatatud kontaktidele vastamine võttis kauem aega. Külaskäigud Bostonisse ja kutsed Providence'i hilisõhtuni kestvatesse ajuragistamistesse lõppesid. Märtsi alguseks Olivia mõistis, et nende sõprus on soikus, kui mitte lausa ohus, ja ta taganes, lastes Marilynil algatajaks olla.

Midagi ei juhtunud. Marilyn kadus kuni meilini kaks päeva tagasi, et ta on sel nädalal Bostonis ja tahaks hea meelega kokku saada. Siis tuli täna hommikul meil, mis selle tühistas.

Olivia keeras tuules Newbury tänavale ja poolenisti soovis, et ta oleks ärganud valusa kurguga, jäänud lihtsalt koju ja istutanud rohkem taimi, aga see poleks mitte midagi muutnud.